

Nummer 9 | 1. SEPTEMBER 1942 | 91. Aargang

KRISTI VIRKELIGHED

af Præsident David O Mc. Kay.

Det er interessant at lægge Mærke til, at de, som forkaster Beretningen om Bebudelsen, Miraklerne og Opstandelsen, er blevet nødsaget til at anerkende noget stort ved Kristus, som ikke kan tillægges noget andet Menneske paa Jorden. Med Undtagelse af nogle faa som f. Eks. Nietzsche, som ser paa Kristendommen som »den radikale Degenerations mest virkningsfulde Middel« anerkender næsten alle Kritikere, efter at have forkastet Kristi Guddommelighed, hans mægtige Indflydelse og hans Overlegenhed over alle andre Mennesker.

Lad mig for at illustrere dette, referere til et Afsnit eller to af »Den store Galilæer« skrevet af Keable:

»Vi ved ikke«, skriver han, »med noget, som kaldes historisk Sikkerhed, hvem han (Jesus) blev født af, eller naar, eller hvor; hvor længe han levede, eller hvor længe han arbejdede, og de Udtalelser, der utvivlsomt er hans, er kun en Haandfuld. Efter at have skrevet sin Historie om Galilæeren, siger han: »Kristus repræsenterer Mennesket i dets højeste Udvikling, og om vi er villige til at forsøge, kan vi ikke finde noget andet intelligent Væsen end Mennesket i Universet.

De andre Kræfter, som vi har en svag Berøring med, kan vi ikke tilskrive Personlighed; men Kristus kan og maa tilskrives Personlighed. Han er vor Gud«. Sandt nok henviser Forfatteren mere til en traditionel end til en historisk Kristus, naar han siger dette; men de to Citater illustrerer det, som jeg vil have frem.

Lewis Browne, Forfatteren af »Den troende Verden», siger: »For næsten to tusinde Aar siden, blev der i den galilæiske Landsby Nazareth født et Jødebarn, der fik Navnet Josva eller Jesus. Vi ved ikke med Nøjagtighed, hvordan dette Barns første Aar var»« Og det er sandt. »Evangelierne indeholder mange Legender om hans Undfangelse, Fødsel og Ungdom; men man kan ikke stole mere paa dem end paa de tvivlsomme Legender, som blev fortalt mange Aarhundreder tidligere om Zoroaster.«

Dog siger den samme Kritiker om Kristi Kirkes Egenskaber: »Den har gjort Livet værd at leve for utallige Millioner ulykkelige Sjæle. Den har grebet rige og fattige, lærde og uvidende, hvide, røde, gule og sorte — den har grebet dem allesammen og forsøgt at vise dem Vejen til Frelse. Til alle lidende har den skænket Trøst, alle i Trængsel har den tilbudt Fred. Til hvert Menneske uden Undtagelse har den sagt: »Jesus døde for dig!« Til hvert menneskeligt Væsen paa Jorden har den sagt: Du kan ogsaa blive frelst! Og deri ligger Kristendommens største Værdi. Den har bidraget til at gøre den svage stærk og den modløse lykkelig. Den har stillet den Frygt, som knuger Mennesket i dets Indre og jaget den Uro bort, som tynger Sjælen. Kort sagt, dens Virksomhed har været grænseløs«.

Følg mig nu tilbage til Kristi Tid og hils paa nogle af de Mænd, som kendte ham og arbejdede med ham.

I Korint træffer vi en lille brunøjet Teltmager, som taalmodigt arbejder med sine grove Hænder i den Gerning, som han har valgt sig. Sammen med ham er to unge Mænd—den ene kender vi temmelig godt — Timoteus. Den anden Sylvanus, kender vi kun lidt til, og vi har ingen Beskrivelse om ham. Paulus, Teltmageren, som arbejder og dikterer skiftevis, giver dem et Budskab, som de skal bringe med sig tilbage til Tessalonikerne. Paulus elskede Timoteus og kaldte ham sin egen

»Søn i Troen« Kan De foretille dem en Mand, som elskede en Søn saa højt, kunde fortælle ham noget, som han ikke var sikker paa, eller som ikke var sandt? Jeg kan det ikke. Jeg nævner dette Tilfælde, fordi Teltmagerens Ord, som da blev sendt til Tessalonikerne, er det ældste nedskrevne Vidnesbyrd, vi har om Kristus. Hvornaar blev det givet? Ikke tidligere end Aar 48 efter Kristus, maaske saa sent som Aar 52, antageligt det 15. Aar efter Korsfæstelsen! Mange, som havde vandret med Kristus og talt med ham, levede dengang. Kun 15 Aar! Der var hundredevis af Mennesker, som fremdeles levede og kunde bære Vidne om personlige Oplevelser med Jesus Kristus!

Lukas, som fortæller os om Hyrderne og det himmelske Kor, var en lærd Mand. Han var Læge. Skønt han ikke havde set Kristus, traf han mange, som havde, og saa skrev han to Beretninger, som han tilegnede enten en Hersker eller en Ven. I en af disse sagde han: »Kristus har givet sine Bud til de Apostle, han havde udvalgt sig, for hvem han ogsaa, efter at han havde lidt, fremstillede sig levende med mange Beviser«. Da Lukas skrev dette, var han overbevist om den opstandne Kristus Virkelighed og anerkendte ham som Frelseren. Om Værdien af en saadan nær Kontakt og Fortrolighed skriver Herr Nichols:

»Forfatteren af Brevene var historisk indenfor Kristi Hørevidde, i al Fald, da deres Ideer, som de senere overførte paa Papiret, tog Form. Vinden har næppe faaet Tid til at udslette de hellige Fodaftryk i Sandet, han gik paa, — Regnen havde næsten ikke faaet Tid til at vaske Blodet væk af det forladte Kors.

Ligeledes vidste disse Mænd — jeg kan ikke fortsætte med at bruge Ordet »troede«, som er altfor svagt og farveløst —, at Gud var kommet ned til Jorden i Menneskeskikkelse, at dette Menneske mødte en upassende og uværdig Død, og at denne grusomme Død forløste Menneskeheden fra Syndens Baand. De vidste endvidere, at han var opstaaet fra de døde den tredie Dag og var faret til Himlen. Det nytter ikke noget at sige, at deres Sind var modtageligt for saadanne Legender takket være Profeterne og paa Grund af den uforglemmelige jødiske Tradition, at noget saadant en Dag vilde

hænde. Vort Sind kan være forberedt paa alt muligt; men hvis det sker, vil det blive forkastet paa Grund af dets skære Usandsynlighed. Men disse Mænds Sind forkastede ikke disse Ting. De modtog dem ubetinget.«

Af hele mit Hjerte tror jeg som Peter, at der er »intet andet Navn under Himlen, givet blandt Mennesker, ved hvilket vi kan blive frelst.« I de Dage var Kristus virkelig for Peter, og han er lige saa virkelig i Dag.

Hele Filosofien om Menneskets Udvikling er forbundet med hans guddommelige Komme. Han er Guds Søn, som paatog sig Dødelighed, ligesom du og jeg; men alligevel guddommelig, som du og jeg kan blive.

Lad ej dit Hjerte tvivle

af Ældste Th. Bregentoft

I Almindelighed er vi som Mennesker skrøbelige og ufuldkomne, men da vi som Sidste Dages Hellige paastaar at have annammet Sandheden, burde Troen paa Jesu Kristi Evangelium gøre os stærke, thi det er som Paulus skriver i Romerbrevet »en Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror«. Her maa ikke findes nogen Brist, thi den mindste Vaklen kan faa katastrofale Følger for vort Medlemsskab i Guds Kirke. Dette ved vor Salighedsfjende, og han vil sætte ind med hele sin Indflydelse netop paa et af de mest saarbare Steder, nemlig hvor Troen vakler. Ved den mindste Anledning og paa den mest snedige Maade vil han forsøge at saa Tvivlens Frø i vore Hjerter, og da Tvivl er en farlig Ukrudtsplante, som vokser og trives ualmindeligt hurtigt, hvor der paa nogen Maade er Jordbund, vil den i Løbet af kort Tid vokse op og kvæle alt, hvad der muligvis var i Behold af Tro. Her er det, vi maa være paa Vagt, thi lykkes det først ved Tvivlens List at rokke Troen, da er den udsat for en alvorlig Prøve, og det skal da vise sig, hvor dybt den var rodfæstet eller med andre Ord, om det var en sand og levende Tro eller maaske blot en død Tro, vi var i Besiddelse af.

Vi har maaske alle paa et givet Tidspunkt været udsat for

en saadan Trosprøve, hvor Tvivlen i et eller andet svagt Øjeblik har listet sig ind paa Livet af os og hvisket os i Øret: Mon det nu virkelig er den eneste sande Kirke, jeg har sluttet mig til? Mon Joseph Smith nu ogsaa var en sand Guds Profet? Mon jeg ikke har taget fejl? Det kan vist ikke være helt rigtigt, naar Medlemmer kan opføre sig saadan, eller naar den Broder eller Søster kan opføre sig eller gøre dette eller hint. Nej, det kan ikke være muligt i Guds Kirke.

Tvivlen er saaet.

Her er det, jeg tror, at man i de fleste Tilfælde begaar en meget stor Fejl, idet man altfor ofte glemmer, at Kirken selvfølgelig ikke er ansvarlig for det enkelte Medlems ubetænksomme Handlemaade, det være sig saavel i det verdslige Liv som indenfor Kirkens egne Rammer. — Alligevel viser Erfaringen, at mange i blind Iver straks er parat til at dømme Kirken efter de Handlinger, som ubesindige Medlemmer gør sig skyldige i, idet de i deres tvivlende Stilling ganske overser det betydningsfulde Faktum, at Kirken som en guddommelig Organisation er fuldkommen, men det samme kan derimod ikke siges om os Mennesker.

Det burde derfor være indlysende, at Kirkens Guddommelighed ikke kan rokkes paa et saadant Grundlag, thi Mennesket har nu en Gang faaet sin fulde Handlefrihed og kan frit vælge, hvilken Vej det vil gaa. Og selv om Du eller jeg finder Fejl ved Kirken eller dens Autoriteter, eller tager Anstød af enkelte Medlemmers Opførsel, da er dette, ganske uanset vor Dom, paa ingen Maade i Stand til at forandre den Sandhed, at vel kan vi Mennesker fejle, men Gud fejler ikke, og hans Kirke vil uanfægtet være den samme uangribelige Organisation, opbygget som den er paa Apostles og Profeters Grundvold, hvor Jesus Kristus selv er Hovedhjørnestenen.

Lad derfor ej dit Hjerte tvivle, thi ved nøje Eftertanke vil det være indlysende for enhver, at der ikke er den mindste Logik i en saadan Dømmemaade. Desuden siger Frelseren ved en bestemt Lejlighed advarende til sine Disciple: »Det er umuligt, at Forargelser ej skulle komme, men ve den ved hvilken de kommer.« (Luk. 17,1).

TANKER

Af Alfred Hauberg Jensen

„Sløves vor Vilje, mister vi Modet,
rinder os Lavsind trægt gennem Blodet.
Højt, højt hæver vi vor Fane,
frem gennem Tiden bærer vi vort Land!"

Saaledes lyder en gammel Sang, som vi sikkert alle kender eller har hørt. Maaske kan den sammenlignes med os. Da vi blev Medlem af vor Kirke, var vi opflammet af en hellig Ild og fulde af Iver. Vi syntes, det var en herlig Tanke at skulle være med til at bære Evangeliet frem og sprede det ud til vore Medmennesker. Ja, saadan var vi dengang, men nu? Nu sløves vor Vilje, og vi taber Modet, hvor gerne vi end fulgte de Idealer, som foreholdes os som de eneste sande og værdige. Var da de Krav, der blev stillet os, eller Betingelserne for vor Udvikling og Frelse for svære og vanskelige, ja, umulige at efterleve? Nej, ingenlunde. Men Eksemplet smitter! Husk alle dette, først og fremmest I Ledere af denne Kirke og dens Hjælpeorganisationer. Vis selv Vejen, efterlev først og sidst selv de Idealer, I vil slaa fast, gaa forrest og hold ud. Vi sløves efterhaanden, fordi vi ser, at Idealerne kun var Idealer, og intet mere. Altfor ofte mister vi Begejstringen og falder tilbage i den gamle Trummerum. Nej, altid brændende! Det er saadan, vi skal være. Det er det, der gælder. Men for altfor mange af os faar Evangeliet et vanemæssigt og ceremonielt Præg over sig, Begejstringen forsvinder, og Frafaldet begynder. Nej, vis med jert Eksempel, at I ogsaa ude i den graa, triste Hverdag fører. Der har Livet sat os Stævne. Der skal vor Prøve staa, ikke mindst Førernes, Ledernes. Det er saa let at lægge Kors paa andre, det er saa svært med Korset selv at vandre. Men har vi paataget os en Opgave og især en frivillig, saa lad os ikke svigte. Gaa forrest, især I Ledere.

Det er ikke nok at tale og diskutere om Sagen, men ærlig Vilje og Handlen, det er det, der gælder. Husk Eksemplets Magt.

Vær vaagen, aaben, ærlig og redelig. Gaa forrest som et Eksempel, Ledere! Som Herren er, saa er og hans Svende!

Vor Menighedssang

af Ældste William Ørum Pedersen.

Det har ofte været sagt, at vi er et syngende Folk, og naar vi tænker rigtigt over det, er det jo saare naturligt, at det er saaledes, for det Folk, der trods Modgang og Forfølgelse kan synge Takke- og Lovsange, vil i Medgang og Fremgang have Mulighed for at give deres Jubel- og Glædessange endnu mere Luft end de, der ikke har kendt samme Prøvelser og Kampe. Tænk blot paa den Historie, der knytter sig til Kampsangen: »Kom Hellige, fremad og frygter ej«. — Selvom det her er fristende at kaste sig over en Skildring af de historiske Kendsgerninger, der knytter sig til mange andre af vore kære, gamle Salmer og deres Forfattere, maa dette vente til eventuel anden Lejlighed. Hvad jeg her vil paapege er, at disse Sange sunget paa den rette Maade vil bringe større Glæde end mangen ypperlig Prædiken.

I min lille Gerning som Sangleder i Søndagsskolen, har jeg erfaret den Glæde og Lyst, der er for vore Sange. Medens det før kunde synes dødt og ligegyldigt, om de deltog i Sangene, mærker man en opmærksom Interesse for ad denne Vej at blive glad i Sindet. Hvad er da Aarsagen til denne stigende Interesse for vore Sange? vil man sikkert spørge fra flere Sider, og selvom jeg nok ved, at alle Aarsager ikke lader sig paavise, tror jeg, at flere Aars Erfaringer og Iagttagelser paa dette særlige Omraade har vist mig de væsentligste Faktorer, som danner Grundlaget for god Menighedssang.

I enhver Menighed bør der være en *Sangleder*. Da han er Drivkraften, maa han kunde »starte« godt — altsaa en Sangleder maa være en *god Forsanger*. Jeg hentyder her til en, der har sanglig Uddannelse bag sig. Det er i dette Arbejde af stor Betydning, at han eller hun med og uden Musik kan begynde en hvilken som helst Sang og angive Tempoet, ligesom han maa lære Medlemmerne nye Sange, ja, maaske ogsaa Fejl, der begaas, naar gamle Salmer synges. — Maa jeg tilføje et Raad, Erfaringerne har lært mig. Jeg har hørt Sangledere rette og instruere Medlemmer i det musikalske Sprog,

f. Eks.: »I fjerde Nodesats skal der synges crescendo, medens sidste Sats skal synges forte fortissimo«« — selvom der er Mulighed for, at en Del forstaar en saadan Instruktion eller Rettelse, vil jeg finde det bedre, om der f. Eks. siges: »Ved Ordene »Gud hjælper alle sine Børn«, synges der med stigende Kraft, og de sidste Ord »i Jesu Navn« synges meget kraftigt.« Se, det kan alle forstaa, og alle føler derfor, at de er med og yder deres Indsats. Hvis der virkeligt skulde være et Sted, som synes vanskeligt at faa rigtigt lært, vil Sanglederen ved at demonstrere det alene nogle Gange hurtigere opnaa det ønskede Resultat. (Atter et Bevis paa Betydningen af, at Sanglederne er gode Forsangere.)

Organistens store Bidrag i Menighedssangen maa ikke underkendes; men — og bemærk dette — da Organisten ikke kan følge Menighedens Deltagelse i Sangen, *maa han absolut* følge Sanglederen. (Jeg mindes flere Lejligheder, hvor Sanglederen trods musikalsk Uddannelse — fordi han ikke var Forsanger, i Virkeligheden blev ledt af Organisten, der under Paavirkning af Forsamlingens slæbende Tempo kom ned i Begravelsestakt, saa Sangen blev en større Lidelse end Glæde). Ved dette Samarbejde mellem Sangleder og Organist vil intet kunde rive dem ud af Fatningen. (Hvis Tendens til slæbende Tempo gør sig gældende, foreslaar jeg, at Organisten forlader Orglet for at anvende Klaver, og Sangleder og Organist vil da efter kort Tid have overvundet dette Onde).

Valget af Sangene er det næste vigtige Punkt, der nøje bør overvaages. Tænk tilbage paa Møder, hvor Sangen gik dødt og kedeligt. Var det ikke, fordi der ikke var Afveksling? Jeg tror det og har erfaret det i Søndagsskolen. Og rent bortset fra de Sange, jeg har ønsket, Medlemmerne skulde øve for at synge ved senere Lejlighed, har vi siden Efteraaret 1941 og til Dato haft nye Sange hver Søndag og har derfor gennemgaaet hele Søndagsskolesangbogen. Hvis Valget desuden er paavirket af Anledningen og Sindsstemningen, vil Sangene hver for sig bringe et Budskab og vil derigennem virke forfriskende, for det er sandt, »hvor der synges godt, er der en god Tilhørerflok.« For at Sangene kan være saa alsidige som muligt, er det af Betydning ved Valget sammen med nogle Sange med langsomt Tempo at vælge nogle med

mere Rytme og Fasthed, da disse altid er paaskønnet. Naar alle disse Faktorer bliver taget omhyggeligt i Betragtning og Arbejdet vel tilrettelægges, ja, da vil hele hele Menigheden lade Sangen gribe dem helt, og vor Menighedssang vil for vore Venner blive det bedste Bevis paa, at vi er *et syngende Folk.*

Vaagn op! — hør Røsten lyder.

Nu da Sommeren gaar paa Hæld skal vi til at tænke paa Vinterarbejdet. Ungdomsforeningerne aabner den egentlige Sæson i September. Vi glæder os sikkert alle til at tage fat med fornyede Kræfter efter Sommerens Rekreation. Indsatsens Tid er inde. Herrens Værk maa aldrig gaa i Staa.

Arbejdet i Vingaarden er ikke en Formel, der skal hænge paa Læberne, men en virkelig Kraftydelse, som Gerningen viser. Gerningen taler for sig selv, mens Læbernes Lyd kun paaskønnes saalænge de høres. Lad os være med til at rejse Kirken et Monument ved vore Gerninger.

Det nye Valgsprog, som det er lykkedes os at faa gennem den svenske Stjerne, lyder saaledes: »Sandhed er Kundskab om Tingene, som de er, som de har været og som de skal vedblive at være«.

Hvad mener I, mine Søskende, om dette prægtige Fyndord? Hvor er det til at føle paa? Det siger alt, det fortæller os om Evangeliet i en Nøddeskal. Samtidig viser det en uendelig Rækkevidde for sandhedssøgende, troende Mennesker.

Naar vi har Sandheden, hvorfor saa ikke benytte den? Klem den sidste Draabe af Ugidelighed ud af dit Indre og bliv en sandhedssøgende Sidste Dages Hellig, hundrede Procent. Lad Valgsproget hjælpe dig paa Vej; læs det med Eftertanke. Betragt Sandheden — vor Sandhed — som evig bestaaende, og handle derefter, saa du fra din Ungdom kan sige: Talenterne jeg fik, Herre, har jeg forvaltet efter bedste Evne; de har givet mange Fold. Begynd at virke aktiv i Kirken, der skal nok komme større og større Lyst, efterhaanden som din Indsigt i Herrens Sandheder, bliver udvidet.

Saa trop da op, Mand og Kvinde, Kampsignalet lyder, tør du vove at være det overhørig; husk, du har selv Ansvaret for dine Talenter.

Julius Andersen.

Sanger-Besøg i Randers.

Lørdag og Søndag den 15. og 16. August gæstede Aalborg Sangkor og flere andre Medlemmer Randers. Om Lørdagen kom allerede 28 Brødre og Søstre, hvoraf de fleste blev indkvarteret hos Søskende. Efter at Søskende var bespist hos Medlemmerne, blev der afholdt en fornøjelig Aften paa Salen, hvor vore Gæster underholdt os med muntre Sketches og Sange. Søndagen begyndte med Søndagsskole, der formede sig som en hel lille Konference. Randers Søndagsskole fremførte sit Program for at vise, hvor langt vi var naaet. 2 ½ Min. Tale — Jared og hans Broder — ved Søster Agnes Simonsen. Børn over 10 Aar: Jesu Lignelser, Korlektie, Sang. Ikke mindst de smaa gjorde stor Lykke, den lille Martine og Kaj rørte os med deres stille Fader vor, og Edith og Erik sang hver sin Sang. Til sidst sang alle: »Jeg ved en Lærkerede«.

Efter Søndagsskolen fulgtes vi alle til Conditori »Madie«, hvor hele anden Sal var til vor Raadighed Her samledes vi om tre smukt pyntede Borde til Middag. Hidtil havde Vejret været fint, men nu begyndte Regnen at sile ned, saa den arrangerede Tur gennem Byen og dens Parker maatte opgives, hvilket var meget beklageligt, saa meget mere som vi havde Politiets Tilladelse til at synge i Vestparken.

I Stedet gik Turen tilbage til Salen, hvor der blev arrangeret Servering af kogt Vand og Masser af Kager. Her maatte Aalborg holde for med Sang og Underholdning.

Om Aftenen blev der saa afholdt Møde, hvor Programmet vekslede med Sang og korte Taler. Efter Mødet blev Gæsterne bespist med Smørrebrød inden Afrejsen. At Aftenens Program blev godt modtaget, fremgaar af flere Udtalelser til mig af Besøgende.

Nogle Tal fra Besøget viser den store Succes: Fra Aalborg var mødt 37, til Fællesspisningen var der 47, til Lørdagens Aftenunderholdning 84, til Søndagsskolen 78 og til Aftenmødet var 76 tilstede.

Ogsaa Distriktspræsident Thorvald Jensen fra Aarhus var her baade Lørdag Aften og Søndag.

Jeg vil gerne her takke de Søskende, som viste Offersind ved at gvie af deres Midler og Rationeringsmærker, saa det

var muligt at gennemføre Serveringen, ligeledes en Tak til Kvindelig Hjælpeforening for dens Hjælp.

Det var en Aften og en Dag, vi sent vil glemme. Til Slut vor hjerteligste Tak til Aalborg Sangkor og vore Brødre og Søstre i Aalborg. Vi takker dem og beder Herren velsigne dem.

M. P.

Fra Missionsmarken.

Fødselsdage.

Et kendt og agtet Medlem af Københavns Gren, Ældste **Jens P. Hansen,** fylder den 23. September 1942, 65 Aar, idet Broder Hansen blev født i 1877. Fødselaren har været Medlem af Kirken i 33 Aar, og har i dette lange Tidsrum været trofast og nidkær i den Sag, han har ofret sin Tid. Igennem en Del Aar var han Grensforstander for Københavns Gren, i hvilken Stilling han udførte et stort og uegennyttigt Arbejde for Herrens Sag.

Jens P. Hansen

Broder Hansen har nylig fejret 25 Aars Jubilæum som Kasserer for sin Fagforening og var paa denne Dag Genstand for megen Hyldest baade fra Foreningens Medlemmer og fra Mennesker med hvem han i Aarenes Løb har haft Samkvem. Mellem Gratulanterne var der personlige Hilsener fra nogle af Landets største industrielle Ledere.

Trods den forholdsvis høje Alder nyder Broder Hansen godt af et usædvanligt fint Helbred og stærk Fysik, hvad der giver Forhaabning om, at han vil kunne fortsætte sit gode Arbejde endnu i mange Aar.

Det er vort Haab og Bøn, at Herren fortsat vil velsigne Broder Hansen, saa at vi ogsaa i Fremtiden maa kunne regne med hans Arbejdskraft.

„Stjernen" ønsker herigennem at benytte Lejligheden til at ønske Broder Hansen hjertelig Til Lykke paa Højtidsdagen.

Den 21. August 1942 fejrede en af vore trofaste Søstre, **Jenny Elfang Jensen,** Ringsted, sin 65 Aars Fødselsdag. Trods det, at Fødselsdagsbarnet ikke bor i nogen organiseret Gren og ikke har saa megen Forbindelse med Kirken, opfylder hun trofast sine Forpligtelser og bærer et brændende Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed.

Gennem „Stjernen" ønsker vi at hylde vor kære Søster, idet vi udtrykker Haabet om, at hun endnu i mange Aar maa faa Lov til at virke til Gavn for Kirken og for de Mennesker, hun kommer i Berøring med.

Til Lykke!

„Stjernen" bringer endnu sine Lykønskninger til en 65aarig, idet Søster **Sophie Hansen**, Odense, opnaaede denne Alder den 20. Juli 1942. Ligesom de to førnævnte er hun et trofast Medlem af Kirken, og har som Præsidentinde for Kvindelig Hjælpeforening i Odense, udført et stort Arbejde. Med Liv og Sjæl er hun gaaet op i sit Arbejde og har forstaaet at smitte sine Medarbejdere med Mod og Virkelyst.

Desværre har Søster Hansens Helbred i den senere Tid ikke været helt saa godt, som det burde være, men det er vort inderlige Ønske, at en snarlig Bedring vil indtræde.

Vi nedbeder Herrens Velsignelse over Søster Hansen og siger hende Tak for den Gæstfrihed, hun og hendes Mand altid har udvist overfor Missionærer og Medlemmer af Kirken. For mange staar et Besøg i Søster Hansens Hjem som et uforglemmeligt Minde.

Vi vil benytte Lejligheden til at ønske endnu en Søster hjertelig Til Lykke, nemlig Søster **Helene Hansen**, Fredensborg, der fyldte 68 Aar den 23. August 1942. Søster Hansen har ved sit stille Væsen og sin noble Væremaade vundet mange Venner, som sætter stor Pris paa hende. Søster Hansen er en trofast Sidste Dages Hellig, der glæder sig over sit Vidnesbyrd, og som med Glæde opfylder sine Forpligtelser i Kirken.

Det er en Fornøjelse at besøge Søster Hansen i hendes hyggelige Hjem i det dejlige Fredensborg, hvor hun ved sin Gæstfrihed søger at gøre alt for, at man skal føle sig hjemme.

Vi beder, at Herren vil skænke Søster Hansen endnu mange gode Aar med Fred og Glæde og ønsker at sige hende Tak for den Trofasthed hun lægger for Dagen.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Disse vil i Aar falde saaledes:

København	18.—21. September
Esbjerg	25.—28. September
Aarhus	2.—5. Oktober
Aalborg	9.—12. Oktober
Odense	18.—19. Oktober

Vi haaber, at Konferencerne i Aar maa blive bedre end nogensinde før. og at Møderne vil blive velbesøgte. Lad os alle gøre en fælles Anstrengelse for, at disse Konferencer maa blive af en saadan Art, at de vil staa i vor Erindring som et kært Minde. Indbyd Deres Venner og Bekendte, saa at ogsaa de kan faa Indblik i det herlige Budskab, vi forkynder.

Vel mødt til Konferencen.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl.

Pris 30 Øre pr. Nummer, Kr. 3,00 pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West*, Priorvej 12, København F

OLAF MORTENSEN BLAAGAARDSG. 36 L